

Ráno ke krmítku přilétly dvě sestry sýkorky.

„Ten je ale ošklivý!“ zaštěbetala jedna sýkorčí řečí.

„Taková kostrbatá poleva,“ přidala se druhá. „Není divu, že ho paní Beránková nechala nám. Vždyť by jim jejich krásný stromeček docela pokazil.“

„Ale na zobání bude dobrý,“ ozvala se zase ta první.

„Na zobání bude dobrý,“ souhlasila druhá.

Pak popadly Perníčka každá za jednu nožku, zamávaly křídly a vylétly k nebesům. Perníček letěl nad zahradou a nad domem, brzy prolétl ulicí a dál a dál mezi domy, cestami a šedivými paneláky, kolem vánočních světýlek a nad věží vysokého červeného kostela. V městečku tento rok neměli sníh, ale jen holé stromy a bláto.

Právě ve chvíli, kdy sýkorky prolétaly nad červeným kostelem, zapípala jedna z nich: „Honem s ním do mého hnízda!“

„To ne, to ne, do mého hnízda!“ pískala druhá.

